

Na nádraží jsme vylezli z vlaku a stál tam příslušník VB s pomocníkem a psem. Do vlaku se nedalo nastoupit zpátky, protože se už rozjížděl, tak jsme šli rovnou k tomu VB. Hned jsme si připravili občanky. VB je ale asi nechtěl vidět. Hned na uvítanou řekl: „Půjčte mi sirky.“ Když jsme pochopili, že to projde tak dobře, všichni jsme se mohli přetrhnout. Ferda vytáhnul dokonce i ty velký krbový. Pomocník je posbíral a hodil je do kabele. Jak jsme si stačili všimnout, už jich tam měl nejmíň dvě stě krabiček. „Ahoj, kamarádi!“ hodil ještě za námi posměšně. Byli jsme z toho tumpachoví. Že by zrovna teď kašlali na občanky a sbírali nálepky, nebo co? Pimovi to zapálilo prvnímu. Dyť pod Plecháčem má být potlach T. O. Vlků a bez sirek jsou namydlený. Podle tý kabele obrali už většinu trempů co přijeli. V hospodě zavříno a u lidí to máme rozházený, tak abychom šli na kemp Vlků. A vono fakt. Na kempu byla tma, nikde ani cigareta, jenom na připravené hranici trůnila baterka. Sirky neměl nikdo. Pár kamarádů se pokoušelo rozdělat oheň třením dřev, někteří dokonce pomocí luku. Když nás uviděli, hnali se k nám. „Sirky! Nemáte sirky?“ „Jo, máme, ale na nádraží,“ řekl jsem nasupeně. Sedli jsme si mezi ně a nadávali na poměry. Všichni byli našťvaní, nejvíce ale pořádající osada. Tolik kamarádů přijelo a nakonec nic z potlachu nebude. Zpocením kamarádi všemi povzbuzováni po třech hodinách vzdali jak tření dřev, tak nakonec i ten luk. A taky jediná baterka dosvítla. Už bylo asi k půlnoci a všichni se chystali zalézt do spacáků, když se najednou objevilo světýlko a kroužilo ve tmě. Všichni se hned k němu sesypali. Byl to hajný a to světýlko byla jeho fajfka. A hned začal sakrovat: „Co tady, bando, sedíte jak duchové, jednoho by z vás málem ranila mrtvice.“ „Nemáme sirky,“ zaúpěl jeden člen osady Vlků, když poznal hajného Řimbabu, kterej byl osadě nakloněnej. Oheň se tedy konal. A Řimbabovi nikdo nemohl vymluvit, jak to s těma sirkama vlastně bylo. Když nad ránem odcházel, stále si nevěřícně mumlal pod vousy: „Sakra trampové a na sirky, to hlavní, zapomenou. Ale kdyby jenom jeden, to věřím, ale všech dvě stě najednou, to už je přece jenom trochu moc. Vždyť to je úplně trapný. A zrovna trampové v mém rajónu. Dyť se mi vostatní lesní dědci vysmějou.“

Kazatel

Trapsavecká soutěž Dřevěná huba
4. ročník, 1980